



חוץ ממני

חוץ ממני
נעמה ערד, תכלת רם
אוצרת ורדית גרוס

צוות ארטפורט
מנהלת **ורדית גרוס**
רכזת התכנית **יעל משה**
מפיקה **נעמה הנמן**
אחראית גלריה ומדיה חברתית **ניצן גאון**

קטלוג
עיצוב גרפי **סטודיו גג**
יחסי ציבור **הפלטפורמה לאמנות**
תרגום **דריה קטובסקי**
הקמות **ששי מזור**
צילום **נועה יפה, ליאת אלבלינג**

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום וטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית על שם תד אריסון: גייסון אריסון (י"ר), שלומית דה-פריס (מנכ"ל), רחל כהן (משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים), יפעת שמואלביץ' (סמנכ"ל השקעות חברתיות) ועדה מייעצת לארטפורט: אילן דה-פריס, דני מוג'ה, מירה לפידות, סאלי הפטל נוה, עידו בראל

העבודות בתערוכה **חוץ ממני** הופקו בסיוע **מועצת הפיס לתרבות ולאמנות**

הפרויקט הופק בסיוע **קרן רבינוביץ' לאמנויות תל אביב** (ע"ר)

כל המידות בסנטימטרים, עומק x רוחב x גובה
מסת"ב 978-965-92674-2-2 ISBN

תכלת רם

נעמה ערד

**ART
PORT**
ארטפורט ארטיפורט

א/ת
תוכנית ויזמים
המשפחה הישראלית

מפעל הפיס

ארטפורט, רח' העמל 8, תל אביב-יפו artport.art

מערבולת פנימית ורדית גרוס

בתוך הגלריה של ארטפורט נבנית דירת מגורים. דלת כניסה, מטבח, חדר שינה, חלון, חניה. גבולותיה נזילים – פנים הגלריה וחוף הבית מתערבבים זה בזה; זהותה מעורפלת – זוהי דירה ריקה מאדם ומלאת סימני חיים; הגדרתה מטושטשת – זוהי אפשרות של בית בתוך גלריה, בתוך בניין לבן וחדש בין מוסכים ישנים, בשכונה שמשנה את פניה מאזור עסקים לאזור מגורים, תוך כדי תקופת חיים שבה אנשים מסתגרים בדלת אמותיהם.

המילים home ו-house מתחברות בעברית למילה אחת – בית. בדרך אובדת ההבחנה בין home כמקום שנותן שקט וביטחון, כמושא לערגה וגעגוע, לבין house – החלל שבו אמורה להתממש הפנטזיה הזו. פעמים רבות מתקשה השני לעמוד בכובד הציפיות של הראשון, ולהיות הבית שעליו חלמנו. אנחנו קוראים מגזיני עיצוב, עוברים על לוחות השראה אונליין, משפצים, צובעים קירות, מוסיפים ספות, מטפחים עציצים, מחליפים וילונות, אבל הנסיונות האלו נועדו להיכשל. כמעט תמיד יישאר דבר שלא נצליח להשלים, שהאדריכלות ועיצוב הפנים לא יכולים לחפות עליו. פער מובנה בין המקום שבו אנחנו נמצאים לבין המקום שבו אנחנו רוצים להיות. בין השליטה שלנו בו כבעלי הבית, לבין היעדר השליטה שלנו בהיותנו רק עוד חלק, רק עוד נדבך מהמבנה כולו.

בחוף ממני מובילות אותנו תכלת רם ונעמה ערד בשבילי הבית. באמצעות עבודות מלאות הומור הן בוחנות את הפער בין ה-house – הבית שמסמן גבולות של חוף ופנים ומבדיל בינינו לבין שאר העולם, לבין ה-home המדומיין, מושא התשוקה הפנימית שלנו. בין המקום שאליו חוזר אדם בסוף בכל יום, לבין המקום שאליו לרוב הוא כלל אינו מגיע.

חוץ ממני מתרחשת במרחב שבין הנעים, המחוייך והמוכר, לבין הלא ידוע והמאיים. תחושת אי הנוחות בשהייה בתוך הבית שבנו תכלת ונעמה מוכרת לנו מהבדידות ומהזרות, המלוות אותנו גם ברגעים הכי אינטימיים. המפגש עם הפסלים השבריריים מעמת אותנו עם תחושת חוסר הביתיות המאפיינת את האדם המודרני, שאינו חש בנוח באופן עקרוני – לא בעורו ולא בעירו.

תכלת ונעמה, שהשתתפו בתוכנית הרזינדסי של ארטפורט, עובדות מאז ינואר בבניין ויוצרות יחד את העבודות המוצגות בתערוכה. במשך שנה הן נפגשו לעבודה משותפת בקומת החנייה של ארטפורט, מתחת לגלריה שבה הן מציגות מה שהתחיל כמפגש של יום בשבוע, צמח ליומיים, שלושה ויותר. ימים ארוכים שהוקדשו לעבודה משותפת של ערבוב תמיסות, יציקת חומרים, ניסור ותפירה. שקי צמר הובאו, נשטפו והופרדו. חלונות פורקו, בדים חוררו וסרטים הושחלו. חומרים שבו ונבחנו, פוררו וחוברו מחדש. עבודה שהיא גם משותפת מאוד וגם אינטנסיבית מאוד – יד ימין של נעמה מוזגת חומרים שיד שמאל של תכלת מערבבת. האחת תופרת, האחרת מחזיקה את הבד. סימביוזה מוחלטת בין שתי יוצרות שהן גם חברות טובות. הדיונים, הוויכוחים, הבדיחות והפשרות הפכו לחלק מהעבודות, מתערבלים בתוך הבד, נטמעים בזוגיות אמנותית מוחלטת. השותף השלישי בתערוכה הוא החומר עצמו – נוכח, מבקש תשומת לב ודאגה, מבקש שימציאו אותו מחדש בכל רגע, שיתבוננו בו אחרת מהדרך שבה התבוננו בו עד כה. שתי האמניות חגות סביב החומרים המונחים על השולחן – מלטפות אותם, טופחות עליהם, דואגות להם כמו שדואגים לאדם נוסף, מתבוננות בסקרנות לראות את האופי של מי מהן הוא עומד לקבל.

זו תערוכה זוגית ונשית, וכמו בגוף הנשי, שאיבריו החיצוניים והפנימיים כפולים וזוגיים, גם בתערוכה עצמה הכל כפול. שני פטישים, שני רכבים הניצבים על שני שטיחים, זוג גרביים. בתוך מערכת היחסים שנבנתה בין האמניות, גם הזוגיות עצמה מקבלת משמעות כפולה – של היות ביחד ושל אי היות לבד. כי כשהן לבד נפערת תהום – כמו במיטת היחיד המוצגת בתערוכה ובה בור במקום כרית. ריק שנושא אינסוף תקוות להתמלא, שאנחנו מצפים מהאחר שישלים בנו ועבורנו.

עננה של תוגה משולבת בהומור יושבת על קירות הבית, כמו אחרי חגיגה שנקטעה. מחוץ סוגר וחונק את דלת הכניסה, הינומה של כלה לא נוכחת מכסה את הרכב העומד מיותרם בחנייה. השעון הפסיק להראות את השעה או את הדרך. חלקי הגוף מציצים אלינו מכל רחבי הבית – יד, רגליים, שיער. גיגית הופכת לראש, הידיות לאוזניים. במקום להכיל את הגוף השוכב עליה הופכת המיטה לגוף עצמו. כל איבר מקבל משמעות כפולה בתוך עצמו ומחוץ לעצמו. היד הכלואה מתחת לארון גם נפגעה ממנו וגם מחזיקה אותו. היא גם הקורבן וגם המושיע, גם המחזיקה וגם המוחזקת.

בשנה שחלפה מאז החלה העבודה הפיזית על התערוכה העולם התהפך. יותר ויותר אנשים מצאו את עצמם מסתגרים בבתים ושואלים את עצמם מה מגדיר אותם ואת המקום שלהם, מה יגרום להם להרגיש בבית. אחרי שנים ארוכות, שבהן נדמה היה שהיחסים בין הפנים לחוץ הלכו והטשטשו, באה השנה האחרונה ובנתה מחדש את הגבולות הברורים בין המרחב האישי המוגן למרחב הציבורי המסוכן. כשהמציאות בחוץ עולה על כל דמיון תכלת ונעמה בורחות למחוזות הדמיון, כשחוסר הידיעה משתלט על העולם שבחוץ הן נסמכות על האינטואיציות ומנסות לייצר לעצמן את המקום הבטוח שלהן. **חוץ ממני** מתרחשת הן במרחב שקורה מחוץ לגבולות הבית והן מחוץ לגבולות ה"אני" – מחוץ לתכלת ומחוץ לנעמה ובמרחב שבין שתיהן לבין המבקרים.

ממני מיכל הלפמן

a part from me

שני פטישים עשויים מחימר שוכבים פרקדן, נחים אחרי דפיקה. בין אצבעותיו של פטיש אחד סיגריה מגולגלת ורגלו של הפטיש האחר מושטת ככפה רכה של כלב. שני הפטישים סיימו לבנות את התערוכה וכעת הם מוטלים מותשים על ספה המוצבת בחלל. דפיקה אחת הומרה בדפיקה אחרת, הליבידו הותמר ליצירה. אי אפשר שלא לזהות את זוג הפטישים – ארוכים, דקים ונשיים כפורטרטים עצמיים של נעמה ערד ושל תכלת רם, שתי פסלות בעלות פרקטיקה עצמאית, שהתכנסו בתערוכה זו לחלל אחד של יצירה משותפת.

a-part

כל אחת מהן מגיעה בנפרד מתוך גוף עבודות עצמאי ומתוך אינטנסיביות של יצירה ותצוגה לאורך העשור האחרון. העבודות שלהן שונות למראית עין, אך בנויות על עקרונ פיסולי דומה של איסוף והרכבה. נעמה ערד אוספת את חפציה על ידי רכישתם מחנויות הום סנטר. החפצים שהיא מלקטת שם הם על כן חפצים טרום שימוש, חפצים נקיים ממגע ומהיסטוריה. זרותם נובעת לא רק משום היותם חדשים, אלא בעיקר על שום שנולדו כמוצרים לתרבות של צריכה נטולת עבר ונוסטלגיה, ולפיכך עוצבו כפונקציות בעלות קווי מתאר זולים וגנריים. בעבודותיה הקודמות יצרה מהם ערד אובייקטים היברידיים אשר הטעינה בליבידו אלים ומנוכר. עבודתה הפיסולית יצרה גופים מקוטעים ואלים, שצפים בסביבות מנוכרות שכאילו רונדרו בחלל וירטואלי. תכלת רם מלקטת חפצים מצדה האחר של הסקאלה: את הפסלים שלה מרכיבים רהיטים וחפצים ביתיים שהושלכו לרחוב משתפקידם הסתיים. לרוב יהיו אלו חפצים שיוצרו בין שנות ה־50 לשנות ה־70, ועל כן הם מקדדים בתוכם סדר חברתי מובהק של מודרניזם מאוחר. החפצים שאוספת רם מוכתמים,

מפורקים וגופם פצוע, אך הם נושאים בתוכם עדות לחיים ממשיים. מגע ידה החומל והפואטי מייצר משאריות אלו מבני מחסה מאולתרים וארעיים אשר לצד תחושות עמוקות של געגוע אל שלם אבוד, תמיד יישאו עמם גם תחושה עמוקה של חירות.

part of me

כל יוצר מכיר בדרכו את הרגעים שבהם ההשראה חוברת אליו ומגלה לו את פניה. זהו רגע שמצוי בשורשה של כל פעולה אמנותית. על מנת שהחבירה האינטימית בין האמן לבין הנשגב תיתכן במקרה של יצירה משותפת, חייב היה להתקיים בין רם לבין ערד חלל פנימי חופף של איווי.

בנקודת חפיפה זו ימקמו את הסטודיו המשותף להן, ואליו יביאו את החפצים שליקטו משני עברי הזמן: בתערוכה זו נפגשו איברי הטרומ-שימוש של ערד עם איברי הפוסט-שימוש של רם והתלכדו לכדי הווה באמצעות פעולת יצירתן המשותפת.

ap(p)ar(a)t(us)

התערוכה **חוץ ממני** היא מיצב המתווה ארכיטקטורה ממשית של דירה ולה מבואה וחניון. בו בזמן, בתוך החללים פנימה, היא נחוות כתערוכה של פסלים אוטונומיים. זהו אפרטוס שמצליח להכיל סתירה מדיומלית: פיסול הינו פרקטיקה של "ממני" – הפסל הוא גוף אוטונומי מוכל בעצמו פנימה, בעוד מיצב הינו פרקטיקה של "חוץ" – המיצב מכפיף את כל האובייקטים המוכלים בו לתוך מערך מובנה של יחסים. האסטרטגיה המדיומלית הכפולה מצליחה ליישב שתי נקודות מבט סותרות לכאורה, ובכך מתמצתת את השאלה סביבה נוצרה התערוכה: היכולת להכיל את העצמי כאוטונומי ואת העצמי כיחסים, כמצב שאינו דואליסטי אלא שלם.

part-ners

בחלל המתפקד כחנייה תלוי ארון מפתחות מהסוג שניתן למצוא בכניסה למבני תעשייה. בארון מתלי מפתחות רבים, אך במקומם נותרו רק מחזיקי מפתחות עשויים חלוקי כורכר שנאספו על שפת הים. זהו פורטרט קבוצתי שהתרוקן

ממושאו ונותר כארון תהילת עבר ליחסים עם חוץ אוקיאני, סוער, יפה ושחוק. בניגוד ל**מכונת הרווקים** הדושאמפית שנוצרה לפני כמאה, במציאות של ימינו כוח המשיכה שמופעל על הרווקות אינו צו הנישואים וההולדה הבורגני, אלא ציווי חברתי למימוש עצמי סוליפטי. עבור בני דורן של האמניות, לא ההדחקה היא שמאיימת על המבנה הפסיכולוגי, אלא דווקא מודעות עצמית עד זרא. כעבור מאה שנים של שיח פסיכולוגי אנו נכנסים אל יחסי החוץ-ממני, כמו גם אל התערוכה עצמה, מהדלת האחורית, ושוב אין בידינו מפתחות.

apart-ment

המשך המסע בתערוכה מוביל את הצופה אל דירת רווקים. זוהי דירה נזירית עבור דיירת יחידה ובה מתלכדים חפצים הומסנטריים בני זמננו עם חפצי רדימייד שנלקחו מעשורים קודמים לכדי אלמנטים פיסוליים. אפשר לראות בתמהיל הזה מיזוג בין השפה הפיסולית של ערד לזו של רם, אך ניתן גם לראות בו קולאז' בין-דורי שבאמצעותו מביטות נעמה ותכלת על רווקותן שלהן מבעד לשכבת הזמן שבה היו הוריהן שלהן רווקים. שאלת הזוגיות הופכת כאן לשאלה סוציולוגית ולשאלה פסיכולוגית. מה הייתי לפני שהוריי נולדו? מה בחוויה הנוכחית שלי היום נטמן כזרע עוד לפני שהוריי שלי היו הורים? זוג ריסיס מלאכותיים צף בגיגית פלסטיק מלאה במים, המשוקעת בתוך המיטה. זוהי לא מיטת יחיד ולא מיטה זוגית, כי אם מיטה וחצי, המיטה שהומצאה לשלב הביניים שבין בגרות לזוגיות. זוג הריסיס המלאכותיים, הנדמים כעיניים עצומות, נודד בשנתו בתוך הגיגית, הנדמית לראש חולם אך גם לבטן מעוברת. החלום והעובר, שניהם מקומות פנימיים, שבהם מתמזגים העבר והעתיד, הפוטנציאל והמימוש, הכמיהות והפחדים. איך מתקמים על תוון שנדמה מלא באיסורים, כשמצדו האחד חרדת הבורגנות ומצדו האחר חרדת הסוליפיטיזם?

parking / part-ing

זוג רכבים חונים בחניון שמחוץ לדירה. האחד מלבני, רחב כתפיים וגבוה, והאחר דמוי ריקשה דקת מותניים. השניים בנויים מפרופילים דקים של עץ, שמתווים את קווי מתארם השברירי. הרכב הגברי מביניהם מונח על גבי ארבעה גלילי נייר טואלט, ואילו הריקשה מונחת פאסיבית על הרצפה. את שעון המחוננים, הנותן



לרכב אינדיקציה למהירות ולזמן, מחליף שעון מעורר ביתי שספרותיו התבלבלו. את מראת הצד, המשמשת לאוריינטציה ולהשתלבות בתנועה הכללית, מחליפה מראת טואלט אישית עגולה. התנועה שלנו בעולם לא נמדדת רק באמצעות הצורות שהיא מולידה, אלא בעיקר באמצעות מהירויות והאטות, שחרורים והגבלים. אלו הם הביטויים ליחסינו עם עצמנו ועם החוץ. מה אם לא אלו גורם להלמות פטישי הלב להאיץ? למחוגי הזמן להתבלבל? לכורכר להישבר ולהישחק? לארנבת לקפוא באור פנסי המכונית?

מנקודה זו תמשיך כל אחת מהן את מסעה בנפרד ברכב שבנתה עבור עצמה. הרכבים דוגמים לתוך השפה הפורמלית שלהן את כל הסימפטומים הפיסוליים הנפשיים והחברתיים שמאפיינים את התערוכה ו"נוסעים" אותם עמם הלאה. התלות הכרוכה ביחסי חוץ-ממני היא השער שבו באים הפוגענות, הניצול והאלימות, אך דרכו יבואו גם האהבה, החמלה והקרבה.*

התערוכה **חוץ ממני** מודעת לפוטנציאל הכפול הגלום בפגיעות, אך מבינה אותו גם כמרחב בלתי נמנע לכינון יחסים. המסע אל החוץ לא מופיע כאן כהצעה לגאולה, אלא כהזמנה להיכנס בשעריה של הפגיעות ולהתבונן בה כמרחב טרנספורמטיבי.

מחוץ למרחב או מתוכו, תכלת רם ונעמה ערד הן בראש וראשונה פסלות, וככאלו הן בונות עולם וממשות.

ועל כן – עוד סיגריה ולטף את הכלבה אלסקה, להתרומם מהספה ולהמשיך הלאה אל התערוכה הבאה.

* על פי ד"ר מירי רוזמרין, "Glossary: Vulnerability", קט' מיכל הלפמן, *Dear A.S.A/P*, (מזיאון תל אביב לאמנות 2020), עמ' 19.



































A part from me is an exhibition made as a duo in a desire to look at artworks as the outcome of an intersubjective encounter. The exhibition employs the organizing structure of a house — lobby, kitchen, living room, bedroom, and a parking garage. Onto this architectural outline we sought to project ourselves. All the exhibited works were made collaboratively, while seeking to stretch boundaries and fuse divisions between one and the other. In this sense, **A part from me** is a two-person show that is also a solo exhibition.

This relationship, which revolves around notions of attachment and connectivity, is also implemented in the inner logic of the "individual" works. The various sculptures in the show propose a materialistic and semiotic cocktail mixing the body with the object. It is a gradient of bodiliness that spreads across the exhibition space in an effort to merge between the world of man and that of nature. It is through this unity that categories are blurred and the separation between human and animal dissolves.

Naama Arad and Tchelet Ram

חוץ ממני היא תערוכה שנוצרה בזוג מתוך רצון לבדוק איך נראית אמנות כתוצר של מפגש אינטרסובייקטיבי. התערוכה לוקחת על עצמה את המבנה של בית כמארגן – מבואה, מטבח, סלון, חדר שינה וחנייה. אל תוך המתווה הארכיטקטוני הזה ביקשנו להשליך את עצמנו. כל העבודות בתערוכה נוצרו בשיתוף פעולה, תוך כדי ניסיון למתוח גבולות ולמוסס הפרדות בין האחת לשנייה. במובן הזה, **חוץ ממני** היא עבודה זוגית שהיא גם תערוכת יחיד.

יחסים אלו, שעיקרם חיבור וקישוריות, מוכלים גם בהיגיון הפנימי של העבודות. הפסלים השונים בתערוכה מציעים קוקטייל חומרי וסמיוטי של החפץ והגוף. זוהי מניפה של גופניות, הנפרשת על פני חלל התערוכה, ועניינה איחוי בין עולמו של האדם לעולם הטבע. מיזוג העולמות הללו מאפשר קריסה של קטגוריות ומטשטש את ההפרדה בין האנושי לחייתי.

נעמה ערד ותכלת רם



List of Works

13-15

The Open, 2020

toaster oven, sheep wool
50x60x35

17-19

Venus in Fleece, 2020

stainless steel trash can,
coral, silverware
30x40x90

21-22

Tarimi, 2020

kitchen cabinet door,
latex glove, plaster
75x20x50

23-25

Change, 2020

roasting rack, hinges, socks,
acupuncture needles
5x46x59

26-29

Brainstorming, 2020

iron, wood, mattress, woolen blanket,
plastic tub, water, artificial eyelashes
115x190x50

30-31

Internet, 2020

aluminum screen door,
mesh fabric, USB cable
90x3x200

32-37

A Friend in Need's a Friend Indeed, a Friend with Weed is Better, 2020

sofa, stoneware, rolled cigarette,
industrial paint
150x100x90

38-39, 41

If Looks Could Kill, 2020

Trumpet tree wood, toilet rolls,
mirror, Ficus roots, felt carpets,
double sided tape, linoleum
237x336x190

40, 42-43

Motherboard, 2020

key cabinet, rubber bands, stones
58x5x37

44-47

In Search of Lost Time, 2020

Mahogany wood, Polyurethane fabric,
silicone, polyurethane, adjustable tablet stand,
felt carpets, double sided tape, linoleum
237x336x154

31-30

אינטרנט, 2020

דלת רשת מאלומיניום,
בד רשת, כבל USB
90x3x200

37-32

A Friend in Need's a Friend Indeed, a Friend with Weed is Better 2020 ,Weed is Better

ספה, חומר קרמי,
סיגריה מגולגלת, צבע תעשייתי
150x100x90

41, 39-38

2020 ,If Looks Could Kill

עץ איפאה, נייר טואלט, מראה,
שורשי פיקוס, שטיחי לבד,
דבק דו צדדי, לינולאום
237x336x190

43-42, 40

לוח אם, 2020

ארון מפתחות,
גומיות משרדיות, אבנים
58x5x37

47-44

בעקבות הזמן האבוד, 2020

עץ מהגוני, בד טול, סיליקון,
פוליאוריתון, מעמד טאבלט מתכוונן,
שטיחי לבד, דבק דו צדדי, לינולאום
237x336x154

רשימת עבודות

15-13

2020 ,The Open

טוסטר אובן, צמר כבשים
60x50x35

19-17

ונוס בפליס, 2020

פח אשפה מנירוסטה,
אלמוג, סכו"ם
30x40x90

22-21

תרימי, 2020

דלת ארון מטבח,
כפפת לטקס, גבס
75x20x50

25-23

2020 ,Change

מתקן צלייה, צירים, גרביים,
מחטי דיקור
5x46x59

29-26

בריינסטורמינג, 2020

ברזל, עץ, מזרון, שמכת צמר, גיגית,
מים, רישים מלאכותיים
115x190x50

previous decades fuse to form sculptural objects. This blend may be construed as a fusion between Arad's and Ram's sculptural languages, but it can also be regarded as an inter-generational collage whereby Arad and Ram review their own singleness through the temporal stratum in which their parents were single. The question of coupling becomes a sociological and psychological issue: What was I before my parents were born? What in my present experience was planted as a seed even before my parents became parents?

A pair of artificial eyelashes floats in a plastic tub filled with water, sunken in a bed. This is neither a single bed nor a double bed, but a three-quarters bed, the size of bed conceived for the intermediate phase between maturity and matrimony. The pair of eyelashes, reminiscent of closed eyes, floats asleep inside the tub, which resembles a dreaming head, but also a pregnant belly. The dream and the fetus are both inner places where past and future, potential and realization, longings and fears fuse.

How does one position oneself on an axis ostensibly teeming with prohibitions, with anxiety of bourgeoisie life on one end, and the anxiety of solipsism on the other?

parking / part-ing

Two vehicles are parked in the driveway outside the apartment. One is rectangular, broad-shouldered, and tall; the other is thin-waisted and rickshaw-like. Both are made from thin wooden profiles which outline their fragile contours. The male vehicle of the two rests on four rolls of toilet paper, while the rickshaw is passively installed on the floor. The dashboard clock that gives the vehicle an indication of speed and time, was replaced by a domestic alarm clock whose digits are jumbled. The side mirror used for orientation and integration in general traffic was replaced by a round personal makeup mirror. Our movement in the world is measured not only by the forms it spawns, but mainly by accelerations and decelerations, freedoms and limitations. These are

the manifestations of our relationship with ourselves and with the outside. What else can cause the pounding heart, hammering in one's chest, to accelerate, the hands of time to jumble, the sandstone to break and wear away, and the rabbit to freeze in the car's headlights?

From this point onward, each will continue her journey separately in the vehicle she built for herself. These cars sample all the mental and social sculptural symptoms characterizing the exhibition into their formal language, and travel on with them. The dependence involved in the "a part from me" relationship is the gateway through which abusiveness, exploitation, and violence enter, but also love, compassion, and intimacy.*

The exhibition is aware of the dual potential inherent in vulnerability, but construes it also as an inevitable space for establishing a relationship. The journey outward does not emerge here as a proposal for salvation, but as an invitation to enter the gates of vulnerability and observe it as a transformative space.

Whether outside the space or within it, Ram and Arad are primarily sculptors, and as such, they build a world and a reality.

So—one more cigarette, pet Alaska the dog, get up from the couch, and move on to the next exhibition.

* According to Dr. Miri Rozmarin, "Glossary: Vulnerability," cat. Michal Helfman: Dear A.S.A/P, trans. Tamar Fox (Tel Aviv Museum of Art, 2020), p. 59.

to create hybrid objects, which she charged with aggressive, alienated libido. Her sculptural work spawned fragmentary, violent forms, floating in estranged environments, ostensibly rendered in a virtual space.

Ram collects objects from the opposite pole. Her sculptures are comprised of discarded household furniture and objects, left on the curb once they became useless. Most often these are objects manufactured between the 1950s and the 1970s, which therefore encode a quintessentially Late Modernist social order. Ram's collected objects are stained, deconstructed, and their bodies are injured, but they attest to a real life. Her compassionate, poetic touch produces improvised, makeshift shelters from these remnants, structures which always carry a deep yearning for a lost whole alongside a profound sense of freedom.

part of me

Every artist knows those moments in which inspiration reveals itself. This moment is at the core of any artistic action. For this intimate fusion between the artist and the sublime to be made possible in the case of a joint work, there must have existed an overlapping inner space of desire between Ram and Arad.

It is at this point of overlap that they placed their joint studio, bringing thereto the objects they have culled from both sides of time. The exhibition brings together Arad's "pre" use organs and Ram's "post" use organs, which are fused into a present through their collaborative work.

ap(p)ar(a)t(us)

The exhibition "A Part from Me" is an installation that outlines the real architecture of an apartment, with a hallway and a parking place. At the same time, inside the spaces, it is experienced as an exhibition of autonomous sculptures.

It is an apparatus that contains a medium-related contradiction: sculpture is an inward "from me" practice—the sculpture is an autonomous body contained within itself, while an installation is an outward "apart" practice—it subordinates all the objects contained in it to a structured set of relationships.

The dual medium strategy reconciles two ostensibly contradictory points of view, thus encapsulating the question around which the exhibition was formed: the ability to contain the self as autonomous and the self as a relationship, as a state which is holistic rather than dualistic.

part-ners

A key cupboard of the type that can be found at the entrance to industrial buildings hangs in the garage. It contains numerous key hangers, but only keychains are now left, made of sandstone pebbles collected on the beach. It is a group portrait that has been emptied of its subjects; a cupboard of past glory alluding to a relationship with a turbulent, beautiful, and worn out oceanic exterior. As opposed to Marcel Duchamp's *Bachelor Machine (La Machine Célibataire)* created about a century ago, in today's reality the gravitational force exerted on female singleness is not the bourgeois marriage and procreation dictate, but a social imperative for solipsistic self-realization. For the artists' contemporaries, it is not repression that threatens the psychological structure, but rather excessive self-awareness. After one hundred years of psychological discourse, we enter the "a part from me" relationship, as we enter the exhibition itself, from the back door, and once again we have no keys.

apart-ment

The continued journey in the exhibition leads the viewer to a bachelorette pad. It is an ascetic apartment for a single female tenant in which contemporary Home-Center items and readymades from

found themselves holed up in their homes, asking themselves what defines them and their place, what would make them feel at home. After many years in which the relationship between interior and exterior seemed to become blurred, 2020 came along and reintroduced the clear boundaries between the protected private space and the dangerous public space. When reality outside transcends all imagination, Ram and Arad flee into the realms of imagination; as uncertainty takes over the world outside, they rely on intuition, trying to create their own safe place. "A Part from Me" takes place outside the boundaries of the house and outside the boundaries of the self—outside Ram and outside Arad, and in the space between the two of them and the visitors.

From Me **Michal Helfman**

a part from me

Two clay hammers lie supine, resting after banging; a hand-rolled cigarette between one's fingers, while the other's foot is extended like a dog's soft paw. The two have finished erecting the exhibition, and are now lying exhausted on a couch installed in the space. One bang was replaced by another; libido was transformed into a work of art. One cannot avoid identifying the pair of hammers—long, slim, and feminine—as self-portraits of Naama Arad and Tchelet Ram, two sculptors with idiosyncratic practices, who have come together in one space of joint creation in this exhibition.

a-part

Each of them individually has been incessantly working and exhibiting over the last decade, boasting a unique, independent oeuvre. Their works are ostensibly different, but they are founded on a similar sculptural principle of accumulating and assembling. Arad collects her objects by purchasing them from Home Center stores. The objects she culls in these domestic supply and home décor shops are thus "pre" use objects, yet untouched and without a history. Their foreignness stems not only from their newness, but also, mainly, from being commodities manufactured for a consumerist culture devoid of a past and nostalgia, hence objects designed as functions with inexpensive, generic features. In her previous works, Arad used them

In the exhibition "A Part from Me," Tchelet Ram and Naama Arad guide us through the house. Via works rife with humor, they explore the gap between the "house" which marks boundaries between exterior and interior, setting us apart from the rest of the world, and the imaginary "home," the object of our inner desire; between the place to which a person returns at the end of the day, and the place which one never reaches.

"A Part from Me" takes place in the space between the pleasant, jolly, and familiar, and the unknown, threatening, and uncanny. The sense of discomfort arising inside the house erected by Ram and Arad calls to mind the loneliness and foreignness that accompany us even in the most intimate moments. The encounter with the fragile sculptures confronts us with the feeling of homelessness characterizing modern man, who feels fundamentally uncomfortable in his own skin and in his own city alike.

Ram and Arad (both of whom participated in Artport's residency program) have been working in the building since January 2020, creating the works for the exhibition in collaboration with each other. They met weekly for over a year and worked together in the space on the parking level, right below the gallery where they now exhibit. What started as a one-day-a-week meeting grew into two, three, and more long days a week devoted to joint work, mixing solutions, casting substances, sawing, and sewing. Wool sacks were brought in, washed, and sorted, windows were disassembled, fabrics were perforated, and ribbons were threaded. Materials were re-examined, disintegrated, and reassembled. The work was highly collaborative and extremely intense at the same time—Arad's right hand pours materials, which Ram's left hand mixes. One sews, while the other holds the fabric. A total symbiosis between two artists who are also good friends. The discussions and arguments, jokes and compromises

became a part of the works, blending into the fabric, assimilating into a total artistic partnership. The third partner in the exhibition is the material itself—conspicuously present, it calls for attention and care, constantly asking to be reinvented, to be looked at differently, time and again. The two artists circle around the materials lying on the table—petting, patting, tending to them as one cares for another person, watching curiously to see whose character they are going to acquire.

It is a two-person feminine exhibition, and just like the female body, whose external and internal organs are twofold and paired, so are the works in the exhibition itself. Two hammers, two vehicles standing on two carpets, a pair of socks. Within the relationship built between the artists, this twosomeness itself takes on a double meaning: being together as well as not being alone. Because when they are alone, an abyss opens, as happens with the single bed in the exhibition, which has a hole instead of a pillow. It is a void that carries infinite hopes to be filled, an emptiness that we expect the other to fill in and for us.

A cloud of sadness mixed with humor looms over the walls of the house, as after a celebration cut short. A corset encloses and stifles the front door; the veil of an absent bride covers the orphaned vehicle parked outside. The clock stopped showing both the time and the way. Body parts peek at us from all over the house—a hand, feet, hair. A tub turns into a head, its handles into ears. Instead of containing the body lying on it, the bed itself becomes the body. Each body part takes on a double meaning within and outside itself. The hand trapped under the closet is injured by it and supports it at the same time; it is both the victim and the savior, both held and upholding.

In the year that has passed since the physical work on the exhibition began, the world has turned upside down. More and more people

Internal Vortex

Vardit Gross

A residential apartment is being built inside Artport gallery. Front door, kitchen, bedroom, window, driveway. Its boundaries are fluid—the gallery's interior and the apartment's exterior blend; its identity is unclear—vacant but teeming with signs of life; its definition is blurred—a proposal for a dwelling within a gallery, inside a new white building, amid old garages, in a neighborhood undergoing transformation from a business to a residential zone, during a period in which people stay behind closed doors.

The Hebrew word *bayit* denotes both "home" and "house," thus eliminating the distinction between the place providing one with peace and security and functioning as an object of yearning, and the space in which this fantasy is supposed to materialize. The latter often fails to meet the former's expectations, and be the home we dreamed of, our dream house. We leaf through design magazines, review inspiration boards online, renovate, paint walls, add sofas, cultivate potted plants, replace curtains, but all these efforts are doomed to fail. There will always be something left to do, something that the architecture and interior design cannot cover up. There is a built-in gap between the place where we dwell and the place where we would have liked to dwell; between our control of the house as owners and our lack of control, being just another element in it.

A Part From Me

Naama Arad, Tchelet Ram

Curator **Vardit Gross**

Artport Staff

Director **Vardit Gross**

Residency program coordinator **Yael Moshe**

Exhibition and events producer **Naama Haneman**

Gallery assistant & social media **Nitzan Gaon**

Catalogue

Graphic design **Studio Gimel2**

PR **The Art Platform**

English translation **Daria Kassovsky**

Construction **Sassi Mazor**

Photographs **Noa Yafe, Liat Elbling**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual art residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation
Jason Arison (Chairman), Shlomit De-Vries (CEO),
Rachel Cohen (Deputy CEO and CFO),
Yifat Shmulevich (VP of social investments)

Advisory Board

Ido Barel, Ilan De-Vries, Sally Haftel Naveh,
Mira Lapidot, Dan Muggia

The works in the exhibition were produced with the support of the Israel Lottery Council for Culture & Arts

The project was produced with the assistance of the Yehoshua Rabinovich Tel Aviv foundation for the Arts

Measurements are given in centimeters,
height x width x depth

מס׳ ISBN 978-965-92674-2-2

A PART FROM ME

NAAMA ARAD

TCHELET RAM



